



Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-376/20

**Komisja Europejska
przeciwko
CK Telecoms UK Investments Ltd**

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 lipca 2023 r.

Odwołanie – Konkurencja – Rozporządzenie (WE) nr 139/2004 – Kontrola koncentracji przedsiębiorstw – Usługi telekomunikacji ruchomej – Decyzja uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Rynek oligopolistyczny – Znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji – Nieskoordynowane skutki – Standard dowodowy – Zakres uznania, jakim dysponuje Komisja Europejska w kwestiach ekonomicznych – Granice kontroli sądowej – Wytyczne w sprawie koncentracji horyzontalnych – Czynniki istotne dla wykazania znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji – Pojęcia „ważnej siły konkurencyjnej” i „bliskich konkurentów” – Bliskość konkurencji między stronami koncentracji – Analiza ilościowa skutków planowanej koncentracji dla cen – Wzrost efektywności – Przeinaczenie – Zarzut szczegółowy podniesiony z urzędu przez Sąd Unii Europejskiej – Stwierdzenie nieważności

1. *Odwołanie – Zarzuty – Zarzut bezskuteczny – Pojęcie – Zarzut dotyczący błędnego określenia standardu dowodu wymaganego przy analizie nieskoordynowanych skutków zgłoszonej koncentracji (Statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 58 akapit pierwszy; rozporządzenie Rady nr 139/2004, art. 2, 8)*

(zob. pkt 63–65)

2. *Koncentracje przedsiębiorstw – Ocena zgodności z rynkiem wewnętrznym – Koncentracja nietworząca ani niewzmacniająca pozycji dominującej – Koncentracja na rynku oligopolistycznym powodująca nieskoordynowane skutki – Prospektywna analiza – Wymogi dowodowe – Standard dowodowy – Ocena prawdopodobnego przyszłego zachowania jednostki powstałej w wyniku połączenia i jej konkurentów – Ocena prawdopodobieństwa wystąpienia różnego rodzaju przewidywanych konsekwencji w następstwie przedmiotowej koncentracji – Zakres ciężaru dowodu – Spoczywający na Komisji obowiązek poparcia tezy o istnieniu przeszkody zakładanej w odniesieniu do wspomnianej koncentracji wystarczająco istotnymi i spójnymi dowodami, aby móc stwierdzić bardziej prawdopodobny niż nieprawdopodobny charakter analizowanych konsekwencji (rozporządzenie Rady nr 139/2004, art. 2, 8)*

(zob. pkt 66–81, 86–89)

3. *Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja o zastosowaniu reguł w dziedzinie koncentracji przedsiębiorstw – Złożona ocena ekonomiczna – Kontrola sądowa – Zakres i ograniczenia – Kontrola stosowania prawa do okoliczności faktycznych – Kontrola oceny wpływu koncentracji na konkurencję – Kontrola ograniczona do sprawdzenia materialnej prawidłowości ustaleń faktycznych i braku oczywistego błędu w ocenie – Kontrola sądowa dokonanej przez Komisję interpretacji pojęć prawa Unii wymagających analizy ekonomicznej przy ich stosowaniu – Włączenie – Zastosowanie do różnych kryteriów oceny, o których mowa w wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych (art. 263 TFUE; rozporządzenie Rady nr 139/2004, motywy 25, 28, art. 2 ust. 2, 3; komunikat Komisji 2004/C 31/03, pkt 26, 28, 37, 38)*

(zob. pkt 82–85, 121–130)

4. *Koncentracje przedsiębiorstw – Ocena zgodności z rynkiem wewnętrznym – Koncentracja nietworząca ani niewzmacniająca pozycji dominującej – Zakaz – Przestanki – Koncentracja na rynku oligopolistycznym powodująca nieskoordynowane skutki – Dowód świadczący o istnieniu znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym – Kryteria oceny – Eliminacja silnej presji konkurencyjnej wywieranej na siebie nawzajem przez łączące się przedsiębiorstwa – Redukcja presji konkurencyjnej na pozostałych konkurentów – Przestanki niekumulatywne (art. 3 ust. 3 TUE, rozporządzenie Rady nr 139/2004, motywy 5, 6, 8, 24, 25, 26, art. 2 ust. 3)*

(zob. pkt 101–116)

5. *Odwołanie – Zarzuty – Zarzuty i zarzuty szczegółowe niemogące prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji – Zarzuty bezskuteczne – Zastosowanie do zarzutów szczegółowych dotyczących przeinaczenia pism procesowych strony pozwanej w pierwszej instancji – Kryterium oceny – Konieczny charakter kwestionowanego elementu uzasadnienia wyroku do celów uzasadnienia jego sentencji (art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE; Statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 58 akapit pierwszy)*

(zob. pkt 152, 153, 211)

6. *Koncentracje przedsiębiorstw – Ocena zgodności z rynkiem wewnętrznym – Koncentracja nietworząca ani niewzmacniająca pozycji dominującej – Koncentracja na rynku oligopolistycznym powodująca nieskoordynowane skutki – Dowód świadczący o istnieniu znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym – Kryteria oceny – Eliminacja przedsiębiorstwa stanowiącego „ważną siłę konkurencyjną” – Pojęcie – Przedsiębiorstwo odgrywające rolę konkurencyjną ważniejszą niż wskazują jego udziały w rynku – Wystarczający dowód – Dowód wdrożenia przez to przedsiębiorstwo polityki cenowej szczególnie agresywnej lub mogącej znacząco zmienić dynamikę konkurencji na rynku – Naruszenie prawa (rozporządzenie Rady nr 139/2004, motyw 25, art. 2 ust. 3; komunikat Komisji 2004/C 31/03, pkt 37, 38)*

(zob. pkt 158–168)

7. *Koncentracje przedsiębiorstw – Ocena zgodności z rynkiem wewnętrznym – Koncentracja nietworząca ani niewzmacniająca pozycji dominującej – Koncentracja na rynku oligopolistycznym powodująca nieskoordynowane skutki – Eliminacja silnej presji konkurencyjnej wywieranej na siebie nawzajem przez łączące się przedsiębiorstwa – Elementy oceny – Koncentracja dwóch przedsiębiorstw działających na rynku detalicznym telefonii ruchomej – Bliskość konkurencji między stronami koncentracji – Wartość dowodowa zmieniająca się w zależności od stopnia substytucyjności pomiędzy produktami wspomnianych stron – Dowód szczególnej bliskości między stronami koncentracji – Naruszenie prawa*
(rozporządzenie Rady nr 139/2004, motyw 25, art. 2 ust. 3; komunikat Komisji 2004/C 31/03, pkt 28)

(zob. pkt 186–192)

8. *Koncentracje przedsiębiorstw – Ocena zgodności z rynkiem wewnętrznym – Koncentracja nietworząca ani niewzmacniająca pozycji dominującej – Koncentracja na rynku oligopolistycznym powodująca nieskoordynowane skutki – Dowód świadczący o istnieniu znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym – Kryteria oceny – Eliminacja silnej presji konkurencyjnej wywieranej na siebie nawzajem przez łączące się przedsiębiorstwa – Analiza ilościowa skutków planowanej koncentracji dla cen – Moc dowodowa wskaźników presji na wzrost cen – Ocena w świetle wcześniejszej praktyki decyzyjnej Komisji*
(rozporządzenie Rady nr 139/2004, art. 2 ust. 3; komunikat Komisji 2004/C 31/03, pkt 25)

(zob. pkt 217–221)

9. *Koncentracje przedsiębiorstw – Ocena zgodności z rynkiem wewnętrznym – Koncentracja nietworząca ani niewzmacniająca pozycji dominującej – Koncentracja na rynku oligopolistycznym powodująca nieskoordynowane skutki – Dowód świadczący o istnieniu znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym – Analiza ilościowa skutków planowanej koncentracji dla cen – Wymóg uwzględnienia typowego wzrostu efektywności*
(rozporządzenie Rady nr 139/2004, art. 2 ust. 3; komunikat Komisji 2004/C 31/03, pkt 76–88)

(zob. pkt 236–246)

10. *Koncentracje przedsiębiorstw – Ocena zgodności z rynkiem wewnętrznym – Koncentracja nietworząca ani niewzmacniająca pozycji dominującej – Koncentracja na rynku oligopolistycznym powodująca nieskoordynowane skutki – Całościowa ocena nieskoordynowanych skutków – Zakres – Wykazanie istnienia znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym – Brak – Naruszenie prawa*
(rozporządzenie Rady nr 139/2004, art. 2; komunikat Komisji 2004/C 31/03, pkt 26–38)

(zob. pkt 258–270)

11. *Koncentracje przedsiębiorstw – Ocena zgodności z rynkiem wewnętrznym – Koncentracja nietworząca ani niewzmacniająca pozycji dominującej – Koncentracja na*

rynku oligopolistycznym powodująca nieskoordynowane skutki – Koncentracja dwóch przedsiębiorstw działających na rynku telefonii ruchomej powiązanych, odpowiednio, z dwoma innymi konkurencyjnymi przedsiębiorstwami umowami dotyczącymi wspólnego korzystania z sieci – Dowód świadczący o istnieniu znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym – Analiza skutków koncentracji dla konkurentów – Analiza zmniejszenia inwestycji w sieci mogącego być wynikiem sytuacji wspólnego korzystania z sieci w następstwie planowanej koncentracji – Uwzględnienie możliwego pogorszenia jakości sieci jednostki powstałej w wyniku planowanej koncentracji – Elementy dotyczące zbadania siły rynkowej jednostki powstałej w wyniku połączenia – Stwierdzenie przeciwne prowadzące do przeinaczenia spornej decyzji (rozporządzenie Rady nr 139/2004, motyw 25, art. 2 ust. 3; komunikat Komisji 2004/C 31/03, pkt 25)

(zob. pkt 297–313)

12. *Odwołanie – Zarzuty – Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w dziedzinie kontroli koncentracji – Badanie z urzędu przez Sąd niepowołanego przez skarżącego zarzutu dotyczącego braku materialnej legalności zaskarżonej decyzji – Naruszenie prawa (art. 256 akapit pierwszy, art. 263 TFUE; Statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 21; regulamin postępowania przed Sądem, art. 76, art. 84 § 1)*

(zob. pkt 324–335)

Streszczenie

Zamiar koncentracji dwóch z czterech operatorów telefonii ruchomej działających na detalicznym rynku usług telekomunikacji ruchomej w Zjednoczonym Królestwie został zgłoszony Komisji Europejskiej w dniu 11 września 2015 r. Projekt ten miał umożliwić spółce CK Hutchison Holdings Ltd, za pośrednictwem jej pośredniej spółki zależnej Hutchison 3G UK Investments Ltd, późniejszej CK Telecoms UK Investments Ltd (zwanej dalej „CK Telecoms”), przejęcie wyłącznej kontroli nad spółką Telefónica Europe plc (zwaną dalej „O2”). W wyniku planowanej koncentracji Hutchison 3G UK Ltd (zwana dalej „Three”), pośrednia spółka zależna spółki CK Hutchison Holdings, i O2 zostałyby głównym uczestnikiem tego rynku, wyprzedzając obu pozostałych operatorów, czyli EE Ltd, będącą spółką zależną BT Group plc (zwane dalej „BT/EE”) i byłym operatorem zasiedziałym, oraz Vodafone.

Decyzją z dnia 11 maja 2016 r.¹ Komisja, na podstawie rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw² i swoich wytycznych w sprawie oceny koncentracji horyzontalnych³, uznała koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym. Instytucja ta przedstawiła trzy „teorie szkody”. Komisja uznała bowiem, że transakcja stworzyłaby znaczące przeszkody w skutecznej konkurencji z powodu nieskoordynowanych skutków związanych, po pierwsze, z eliminacją silnej presji konkurencyjnej na rynku detalicznym (pierwsza „teoria szkody”), co

¹ Decyzja Komisji z dnia 11 maja 2016 r., uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym (sprawa M.7612 – Hutchison 3G UK/Telefónica UK), notyfikowana pod numerem C(2016)2796, dostępna w języku angielskim, w wersji jawnej, pod następującym adresem: <https://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/decisions/m7612_6555_3.pdf>, opublikowana w formie streszczenia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, C 357, s. 15, zwana dalej „sporną decyzją”).

² Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

³ Wytyczne w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw na mocy rozporządzenia Rady w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2004, C 31, s. 5, wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 8, t. 3 s. 10, zwane dalej „wytycznymi”).

prawdopodobnie spowodowałyby wzrost cen usług telekomunikacji ruchomej i ograniczenie wyboru dla konsumentów. Po drugie, ponieważ rynek właściwy charakteryzował się tym, że firmy BT/EE i Three z jednej strony oraz Vodafone i O2 z drugiej strony zawarły umowy dotyczące wspólnego korzystania z sieci, transakcja ta miałaby negatywny wpływ na jakość usług świadczonych konsumentom, utrudniając rozwój infrastruktury sieci ruchomej w Zjednoczonym Królestwie (druga „teoria szkody”). Po trzecie, koncentracja mogła wywołać znaczące nieskoordynowane skutki na rynku hurtowym (trzecia „teoria szkody”).

Sąd, do którego CK Telecoms wniosło skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, miał zatem wypowiedzieć się, po raz pierwszy, na temat warunków stosowania rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw do koncentracji na rynku oligopolistycznym niepociągającej za sobą ani stworzenia, ani umocnienia indywidualnej lub zbiorowej pozycji dominującej, lecz mogącej wywołać nieskoordynowane skutki.

W wyroku z dnia 28 maja 2020 r.⁴ Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji i orzekł, w istocie, że Komisja nie zdołała wykazać, iż zgłoszona koncentracja wywołałaby nieskoordynowane skutki mogące powodować znaczące przeszkody w skutecznej konkurencji, czy to na rynku detalicznym, zgodnie z pierwszą i drugą teorią szkody, czy też na rynku hurtowym, zgodnie z teorią trzecią.

Komisja wniosła odwołanie od zaskarżonego wyroku.

W swoim wyroku Trybunał, orzekający w składzie wielkiej izby, uznał za zasadne większość zarzutów szczegółowych sformułowanych przez Komisję w ramach sześciu zarzutów podniesionych na poparcie jej odwołania i w konsekwencji uchylił zaskarżony wyrok w całości. Przy tej okazji Trybunał przedstawił wyjaśnienia dotyczące w szczególności: (i) standardu dowodu wymaganego od Komisji, aby stwierdzić ewentualne istnienie „znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji”, (ii) wykładni art. 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, (iii) zakresu kontroli sądowej, (iv) wykładni pojęć „ważnej siły konkurencyjnej” i „bliskich konkurentów”, (v) wzrostu efektywności, który Komisja może wziąć pod uwagę oraz (vi) całościowej oceny istotnych czynników mogących wywołać – lub nie – znaczące nieskoordynowane skutki na rynku oligopolistycznym.

Ocena Trybunału

Po pierwsze, Trybunał zbadał zarzut mający zakwestionować, co do zasady, ustalenie przez Sąd standardu dowodu wymaganego od Komisji w ramach prospektywnej analizy skutków rozpatrywanej koncentracji w celu wykazania istnienia ewentualnych znaczących przeszkód w skutecznej konkurencji mogących uzasadniać decyzję stwierdzającą niezgodność z rynkiem wewnętrznym.

Co się tyczy ustalenia wymaganego standardu dowodu, Trybunał zauważył na wstępie, że przepisy rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw określające uprawnienia Komisji w dziedzinie kontroli koncentracji⁵ mają charakter symetryczny, jeśli chodzi o wymogi dowodowe nałożone na Komisję w celu wykazania, czy zgłoszona koncentracja znacząco przeszkadzałaby w skutecznej konkurencji, czy też by w niej znacząco nie przeszkadzała – i czy wobec tego należy ją uznać za niezgodną, czy też za zgodną z rynkiem wewnętrznym. W tym

⁴ Wyrok z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217, zwany dalej „zaskarżonym wyrokiem”).

⁵ Zobacz, w tym przypadku, art. 2 ust. 2 i 3 oraz art. 8 ust. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

kontekście Trybunał przypominał, że wymagana w ten sposób analiza nie może opierać się na żadnym ogólnym domniemaniu zgodności lub niezgodności z rynkiem wewnętrznym. Ponadto wymagany standard dowodu nie zależy ani od rodzaju koncentracji badanej przez Komisję, ani od wewnętrznej złożoności tezy o utrudnieniu konkurencji zakładanej w odniesieniu do zgłoszonej koncentracji. W tych warunkach, zważywszy na prospektywny charakter wymaganej analizy ekonomicznej, Trybunał stwierdził, że aby Komisja mogła wypowiedzieć się w przedmiocie koncentracji, wystarczy, że wykaże za pomocą wystarczająco istotnych i spójnych dowodów, iż jest bardziej prawdopodobne niż nieprawdopodobne, że owa koncentracja znacząco przeszkadzałaby – lub że by nie przeszkadzała – w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym lub na jego znacznej części. Wobec tego stwierdzając w zaskarżonym wyroku, że Komisja jest zobowiązana wykazać z „dużym prawdopodobieństwem wystąpienie znaczących przeszkód” w skutecznej konkurencji w następstwie koncentracji i że „wymogi dowodowe mające zastosowanie w niniejszej sprawie są zatem bardziej rygorystyczne niż wymóg, zgodnie z którym znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji jest »bardziej prawdopodobna niż nieprawdopodobna«”, Sąd zastosował wymóg dowodowy niewynikający z rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał i naruszył w ten sposób prawo.

Po drugie, Trybunał orzekł, że dokonana przez Sąd wykładnia art. 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw jest w świetle motywu 25 tego rozporządzenia błędna w odniesieniu do przesłanek wymaganych do stwierdzenia ewentualnego istnienia znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji wynikającej z koncentracji mającej nieskoordynowane skutki na rynku oligopolistycznym. Sąd uznał, że motyw ten przewiduje dwie przesłanki kumulatywne, aby takie skutki mogły w pewnych okolicznościach powodować znaczącą przeszkodę w skutecznej konkurencji, mianowicie, po pierwsze, eliminację znacznej presji konkurencyjnej, jaką wywierały na siebie łączące się przedsiębiorstwa, a po drugie, redukcję presji konkurencyjnej na pozostałych konkurentów. Sąd wymagał zatem od Komisji wykazania, że te dwie przesłanki zostały spełnione w niniejszym przypadku. Tymczasem, jako że taka wykładnia, zakładająca kumulacyjny charakter wspomnianych przesłanek, oznacza, że eliminacja silnej presji konkurencyjnej, jaką wywierały na siebie łączące się przedsiębiorstwa, oraz jednostronna podwyżka cen, które mogłyby z tego wynikać, same w sobie nigdy nie są wystarczające, aby wykazać znaczącą przeszkodę w skutecznej konkurencji, wykładnia ta jest niezgodna z celem rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, które to rozporządzenie ma na celu ustanowienie kontroli wszystkich koncentracji mogących spowodować taką przeszkodę, w tym koncentracji wywołujących nieskoordynowane skutki.

Po trzecie, wyciągając konsekwencje z powyższych zasadniczych kwestii, Trybunał przystąpił do zbadania zarzutu, w którym Komisja w istocie podniosła najpierw, że Sąd przekroczył granice spoczywającej na nim kontroli sądowej poprzez dokonanie wykładni pojęć „ważnej siły konkurencyjnej” i „bliskich konkurentów”, następnie – że przeinaczył zarówno sporną decyzję, jak i odpowiedź Komisji na skargę, a wreszcie – że dokonał błędnej wykładni pojęć „ważnej siły konkurencyjnej” i „bliskich konkurentów” zawartych w wytycznych.

W tym względzie Trybunał podkreślił na wstępie, że nie można zarzucać Sądowi, iż dokonując wykładni tych pojęć, przekroczył granice spoczywającej na nim kontroli sądowej. Chociaż bowiem prawdą jest, że pojęcia te wymagają analizy ekonomicznej przy ich stosowaniu, niemniej sąd Unii pozostaje właściwy do dokonywania ich wykładni w ramach sprawowanej przez siebie kontroli decyzji Komisji wydanych w dziedzinie kontroli koncentracji.

Niemniej jednak badanie przez Trybunał kwestionowanych fragmentów uzasadnienia wskazuje, że niedostatki stwierdzone przez Sąd w związku z zastosowaniem tych pojęć wynikają zarówno z przeinaczenia spornej decyzji, jak i z błędnej wykładni pojęć „ważnej siły konkurencyjna” i „bliskich konkurentów”.

Z jednej strony z decyzji tej nie wynika, że Komisja uznała, iż eliminacja „ważnej siły konkurencyjnej” lub bliskość konkurencji wystarczyłyby w niniejszym przypadku, same w sobie, do wykazania znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji. Stwierdzając coś przeciwnego, Sąd przeinaczył zatem sens spornej decyzji. Z drugiej strony Trybunał stwierdził, że Sąd naruszył prawo poprzez przyjęcie, iż aby móc uznać przedsiębiorstwo za „ważną siłę konkurencyjną”, Komisja powinna była wykazać w szczególności, że dane przedsiębiorstwo szczególnie agresywnie konkurowało pod względem cen i zmuszało innych uczestników rynku do dostosowania się do jego cen, podczas gdy wystarczy wykazać, że przedsiębiorstwo to odgrywało ważniejszą rolę w konkurencji, niż pozwalałyby zakładać jego udziały w rynku lub wszelkie inne podobne wskaźniki, co potwierdza pkt 37 wytycznych. Wobec tego Sąd niesłusznie stwierdził w niniejszym przypadku, że Komisja nie wykazała w sposób wymagany prawem, iż Three jest objęte tym pojęciem. Podobnie Trybunał uznał, że przy posługiwaniu się pojęciem „bliskich konkurentów” Sąd nie miał również podstaw, by wymagać od Komisji wykazania „szczegółnej” bliskości łączących się przedsiębiorstw, aby móc uznać je za „bliskich konkurentów”.

Po czwarte, jeśli chodzi o analizę ilościową skutków planowanej koncentracji dla cen, która również została uznana przez Sąd za niewystarczająco popartą, z analizy odnośnych punktów zaskarżonego wyroku wynika, że żadna z okoliczności uwzględnionych przez Sąd nie jest właściwa, aby poprzeć krytykowane stwierdzenie.

Z jednej strony bowiem Sąd, zauważając – po porównaniu oszacowania, przedstawionego jako niekwestionowane, przewidywanego w niniejszym przypadku wzrostu cen z wyższymi wartościami ustalonymi w innych sprawach – że wartości te nie zostały uznane przez Komisję za „znaczące”, przeinaczył pisma procesowe Komisji złożone w pierwszej instancji, które wskazują na brak zgody stron co do oszacowania, jakie należy przyjąć, i niesłusznie porównał niniejszą sprawę z tymi innymi sprawami dotyczącymi koncentracji badanymi przez Komisję.

Z drugiej strony Sąd również błędnie uznał, że Komisja powinna była uwzględnić w swojej analizie ilościowej tak zwany „typowy” wzrost efektywności, który jego zdaniem jest właściwy dla wszystkich koncentracji. Trybunał stwierdził bowiem, że wyłącznie do stron koncentracji należy wykazanie takich prokonkurencyjnych skutków, których – co więcej – nie można domniemywać.

Po piąte, Trybunał zbadał zarzut, w którym Komisja podnosi, że Sąd nie zbadał, czy wszystkie istotne czynniki pozwalają uznać, iż zdołała ona w niniejszym przypadku wykazać, że koncentracja doprowadziłaby do znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji, i że w związku z tym błędnie ograniczył swoje badanie do niektórych czynników na poparcie pierwszej teorii szkody oraz do kwestii, czy czynniki te, rozpatrywane odrębnie, były wystarczające do wykazania takiej przeszkody. Trybunał uwzględnił ten zarzut i stwierdził, że Sąd naruszył prawo, nie dokonując – po zbadaniu zasadności czynników i ustaleń zakwestionowanych w pierwszej instancji przez CK Telecoms i w świetle wynikających stąd wniosków – całościowej oceny czynników i ustaleń mających znaczenie dla zweryfikowania, czy Komisja wykazała istnienie znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji.

Po szóste, Trybunał zbadał wskazane w odwołaniu podstawy, na których Sąd oparł się w celu odrzucenia analizy dokonanej przez Komisję na podstawie drugiej teorii szkody. W tym względzie Trybunał uznał z jednej strony, że stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym Komisja nie dokonała oceny możliwego pogorszenia jakości sieci podmiotu powstałego w wyniku koncentracji, wynikało z przeinaczenia spornej decyzji. Z drugiej strony Trybunał wskazał, że CK Telecoms nie zarzuciło Komisji przed Sądem, że nie sprecyzowała ona lub nie zbadała właściwych ram czasowych, w których zamierzała wykazać istnienie nieskoordynowanych skutków i znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji. Niemniej jednak Sąd z własnej inicjatywy przeprowadził analizę tej problematyki. Zatem Sąd niesłusznie podniósł z urzędu zarzut szczegółowy, mimo że zarzutu tego nie można uznać za bezwzględną przeszkodę procesową.

Biorąc pod uwagę skalę, charakter i zakres błędów popełnionych przez Sąd, które mają wpływ na całe rozumowanie przeprowadzone przez niego w zaskarżonym wyroku, Trybunał orzekł, że wyrok ów należy uchylić. Zważywszy, że Sąd wydał wyrok bez zbadania wszystkich podniesionych zarzutów, a charakter i zakres błędów stwierdzonych przez Trybunał wymagają w istocie przeprowadzenia ponownej analizy, Trybunał uznał, że stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie, i w konsekwencji zarządził przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.